

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 31139/2023
09.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Грујић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ, ГГ и ДД, сви из ..., чији је пуномоћник Владимир Глумац, адвокат из ..., ради повреде права на жиг и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 30/21 од 17.05.2023. године, у седници одржаној 09.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужених изјављена против дела става првог пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 30/21 од 17.05.2023. године, којим је одбијена жалба тужених и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П4 296/14 од 15.07.2020. године у ставовима другом, трећем, четвртом и седмом и ставова другог, трећег, четвртог и петог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 30/21 од 17.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П4 296/14 од 15.07.2020. године, која је исправљена решењем од 16.10.2023. године, ставом првим и другим изреке, дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском од 29.06.2020. године и усвојен тужбени захтев тужиоца да се утврди да су тужени заједничким наступањем у јавности под именом „... band“ повредили право регистрованог жига тужиоца, тако што су у јавним наступима и на интернет мрежи „Фејсбук“ неовлашћено користили заштићени знак тужиоца представљајући се као „... band“. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и забрањено је туженима да без овлашћења тужиоца, на било који начин користе се регистрованим жигом заштићени знак „... band“. Ставом четвртим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па су обавезани тужени да тужиоцу на име накнаде штете за неовлашћено коришћење заштићеног знака тужиоца солидарно исплате износ од 1.939.575,00 динара заједно са законском затезном каматом почев од 30.10.2019. године до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца према туженима преко износа досуђеног у ставу четвртом изреке пресуде на име накнаде материјалне штете за неовлашћено коришћење заштићеног знака тужиоца „... band“, односно за износ од 17.833.365,05 динара заједно са припадајућом каматом. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужене да тужиоцу на име накнаде материјалне штете

за неовлашћено коришћење заштићеног знака тужиоца „... band“ исплати износ од 20.693.750,73 динара заједно са припадајућом каматом, као неоснован. Ставом седмим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезани су тужени да о свом трошку објаве увод и изреку пресуде у дневном листу „Политика“ у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. Ставом осмим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж4 30/21 од 17.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужених и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П4 296/14 од 15.07.2020. године у првом, другом, трећем, четвртном, петом и седмом ставу изреке. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П4 296/17 од 15.07.2020. године у шестом ставу изреке, тако што је обавезана тужена ДД из ... да тужиоцу АА из ... на име накнаде материјалне штете за неовлашћено коришћење заштићеног знака тужиоца „... band“ исплати износ од 1.775.009,53 динара са законском затезном каматом почев од 30.10.2019. године до исплате, док је у преосталом делу шестог става изреке којим је одбијен захтев за исплату износа од још 18.918.741,2 динара са законском затезном каматом од 30.10.2019. године до исплате пресуда Вишег суда у Београду П4 296/14 од 15.07.2020. године потврђена, а жалба тужиоца одбијена, као неоснована. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу осмом изреке пресуде Вишег суда у Београду П4 296/17 од 15.07.2020. године тако што су обавезани тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова првостепеног поступка, као солидари дужници исплате износ од 649.699,04 динара. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена ДД да тужиоцу на име накнаде трошкова другостепеног поступка исплати износ од 148.350,00 динара. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка у односу на тужене ББ, ВВ и ГГ. Ставом шестим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је одговорио на ревизију.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 1. и члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23 – други закон), Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Тужени у ревизији указују да је првостепени суд учинио битне повреде поступка из члана 374. став 1. у вези члана 222. став 1. тачка 7. и у вези члана 223. Закона о парничном поступку, јер је пропустио да прекине поступак о захтеву тужиоца за утврђивање повреде права из члана 73. Закона о жиговима, док се не донесе одлука о захтеву тужене за оспоравање жига из члана 80. Закона о жиговима, а одлука суда о захтеву за оспоравање жига из члана 80. Закона о

жиговима представља претходно питање за одлуку о захтеву тужиоца за повреду жига. Наведене повреде поступка односе се на поступак пред првостепеним судом и стога нису разлог за изјављивање ревизије у смислу одредбе члана 407. став 1. тачка 3. ЗПП. Тужени указују и да је првостепени суд учинио битну повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 7. ЗПП, јер је прихватио да расправља о неблаговременом поднеску којим је тужба преиначена у захтеву о главној ствари, а у ком поднеску су изнете нове чињенице и нови докази. Међутим, ни евентуална битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 7. ЗПП није разлог за изјављивање ревизије у смислу одредбе члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је на основу пријаве број Ж-...-... од 08.03.2010. године постао носилац жига број ... за знак „... band“ који се односи на робу и услуге из класе број 41, односно за услуге којима је циљ забављање других лица и привлачење пажње. Против решења о регистрацији жига тужени ВВ је дана 22.12.2010. године поднео предлог за оглашавање ништавим жига „... band“, који је предлог одбијен решењем Завода за интелектуалну својину од 24.01.2012. године. Тужилац и тужени су пре подношења пријаве за жиг од стране тужиоца, заједно наступали под називом „... band“. Из уговора о пословно-техничкој сарадњи, међусобним правима и обавезама чланова групе „... band“ од 25.02.2005. године произлази да су чланови групе и то ББ, АА, ЂЂ, ГГ, ВВ и ЕЕ споразумно договорили да заједнички улазе у пројекат „... band“ што подразумева да сваки члан бенда појединачно преузима обавезу да у периоду важности под пуном правном и материјалном одговорношћу сноси сва права и обавезе. Чланом 1. је уговорено да сваки члан бенда преузима обавезу да у периоду од годину дана од потписивања уговора врати 17.100 евра ЖЖ. Чланом 3. уговорено је да по одбитку свих трошкова, сваки члан групе „... band“ добија процентуално једнак део зараде. Почетком 2010. године дошло је до прекида сарадње. У том периоду тужилац је поднео пријаву и постао носилац жига за знак „... band“ и у више наврата користио спорни жиг. Тужени су након одласка тужиоца из бенда и регистрације жига „... band“ наставили да наступају под истим именом до краја 2015. године, а почетком 2016. године из бенда су иступили тужени ББ и ГГ, док је тужена ДД наставила да наступа као „Д ...“. Утврђена је и досуђена тужиоцу на терет тужених за период од 2010. До 2016. године уобичајена лиценцна накнада у укупној висини од 1.939.575,00 динара. Утврђена је и досуђена на терет тужене ДД уобичајена лиценцна накнада за период од 2016. године до 26.06.2020. године у износу од 1.775.009,53 динара. У парничном поступку П4 126/19 тужена ДД оспорава тужиочево искључиво право на коришћење жига и тај поступак је у току.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредаба члана 1. став 2. члана 38. став 1, члана 46, члана 64. став 1. и члана 73. став 1. Закона о жиговима („Службени гласник Републике Србије“ број 104/09) оценио да је индивидуални жиг, чији је тужилац носилац, идентичан знаку који су приликом својих наступа користили тужени. Полазећи од наведеног, а имајући у виду делатност којом се парничне странке баве, знак који су тужени користили, који је идентичан заштићеном знаку тужиоца, несумњиво може довести у заблуду просечног корисника услуге. Тужилац је осмислио назив „... band“ и од самог оснивања бенда па све до његовог напуштања 2010. године био је равноправни члан бенда, па је према оцени првостепеног суда подношењем пријаве и регистрацијом жига он само реализовао

своје право, док су тужени након регистрације жига могли да наставе да наступају, али не под називом „... band“. Тужени су у периоду од 2010. до 2016. године повредили тужиочево право на жиг неовлашћеним наступима под његовим знаком и коришћењем заштићеног жига, приликом рекламирања на друштвеним мрежама, због чега је првостепени суд усвојио захтев тужиоца којим је тражено утврђење повреде права регистрованог жига тужиоца и забранио туженима да без овлашћења тужиоца на било који начин користе регистрованим жигом заштићени знак „... band“ у смислу одредбе члана 38. став 3. тачка 2. Закона о жиговима, обавезао тужене на накнаду штете и објављивање увода и изреке пресуде. Првостепени суд је закључио да тужена ДД на самосталним наступима од 2016. године није наступала под називом „Д band“ већ под називом „Д ...“, који је назив првостепени суд оценио као довољно различит да спречи настанак забуне код просечних корисника наведене услуге. Следом наведеног првостепени суд је обавезао тужене да плате накнаду штете у висини уобичајене лиценцне накнаде од 1.939.575,00 динара са припадајућим каматама, а преко тог износа тужбени захтев одбио.

Према оцени Апелационог суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право када је одлучио о захтевима тужиоца, али да је погрешно применио материјално право у погледу одлуке о захтеву тужиоца за накнаду штете у односу на тужену ДД у периоду од 2016. године до 26.06.2020. године, па је оценио да је и она повредила тужиочево право жиг и у том делу преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да тужиоцу плати још 1.775.009,53 динара са припадајућом каматом.

Према становишту Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право када је одлучио о захтеву тужиоца да се утврди повреда права регистрованог жига, о забрани коришћења жига, обавези објављивања увода и изреке пресуде и накнади штете због неовлашћеног коришћења жига.

Одредбом члана 1. став 2. Закона о жиговима („Службени гласник РС“ 104/2009 од 16.12.2009. године) жиг је право којим се штити знак који у промету служи за разликовање робе, односно услуга једног физичког или правног лица од исте или сличне робе, односно услуга другог физичког или правног лица. Одредбом члана 38. Закона о жиговима прописано је да носилац жига има искључиво право да знак заштићен жигом користи за обележавање робе, односно услуге на који на које се тај знак односи (став 1). Носилац жига има право да другим лицима забрани да неовлашћено користе: 1) знак који је истоветан са његовим раније заштићеним знаком у односу на робе, односно услуге које су истоветне роби, односно услугама за које је тај жиг регистрован; 2) знак који је истоветан његовом раније заштићеном знаку за сличну врсту робе, односно услуга ако постоји вероватноћа да због те истоветности, односно сличности настане забуна у релевантном делу јавности, која обухвата и вероватноћу довођења у везу тог знака са његовим раније заштићеним знаком (став 2). Чланом 72. Закона о жиговима прописано је да се повредом права сматра свако неовлашћено коришћење заштићеног знака од стране било ког учесника у промету у смислу члана 38. и члана 43. став 2. овог закона (став 19. као и подражавање заштићеног односно пријављеног знака (став 2.) или додавање знаку речи тип, начин по поступку и слично (став 3.).

Одредбом члана 73. Закона о жиговима прописано је да тужбу због повреде жига, односно права из пријаве може поднети ностилац жига, подносилац пријаве, стицалац искључиве лиценце, корисник колективног жига уз сагласност носиоца колективног жига и корисник жига гаранције уз сагласност носиоца жига (став 1). Тужба због повреде жига може се поднети под условом да је жиг коришћен у смислу члана 64. овог закона (став 2). Поступак по тужби због повреде права из пријаве суд ће прекинути до одлуке надлежног органа по пријави (став 3). Ако је пред надлежним органом, односно судом покретнут поступак из члана 59, 64, 66, 80. и 81. овог закона суд који поступа по тужби из члана 76. овог закона дужан је да прекине поступак до коначне одлуке надлежног органа, односно суда.

При чињеничном утврђењу да је тужилац носилац искључивог права коришћења жигом заштићеног знака, који је коришћен у смислу одредбе члана 64. став 1. Закона о жиговима и да су тужени заштићену ознаку „... band“ користили приликом својих наступа и ради рекламирања истих, правилна је одлука другостепеног суда, насупротив наводима ревизије да тужилац има право на заштиту у свим траженим видовима.

Неосновани су наводи ревизије да је другостепени суд применио погрешан пропис, јер је применио Закон о жиговима („Службени гласник РС“ 104/2009) који се примењује на основу члана 112. став 3. Закона о жиговима („Службени гласник РС“ број 6/20).

Правилан је став апелационог суда, насупротив наводима ревизије, да о питању оспоравања жига не може да се одлучује као о претходном питању у овој парници, јер то условљавају разлози правне сигурности, поуздања у тачност података уписаних у јавне регистре, начин стицања овог права уписом у јавни регистар, као и природу права које дејствује према свима.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци решења, на основу одредбе члана 414. став 1.ЗПП.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић